

POSTANOWIENIE Z DNIA 16 WRZEŚNIA 2008 R.

IV KO 108/08

Rozstrzygnięcie o objęciu skazanego leczeniem w trybie art. 117 k.k.w. nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie karne w zakresie odnoszącym się do odpowiedzialności karnej.

Przewodniczący: sędzia SN W. Kozielowicz (sprawozdawca).

Sędziowie SN: J. Grubba, Z. Stefaniak.

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu wniosku skazanego Bogdana M. o wznowienie postępowania wykonawczego, zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 21 listopada 2007 r., utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 lipca 2007 r., w przedmiocie objęcia leczeniem w trybie art. 117 k.k.w.

p o s t a n o w i ł wniosek o wznowienie postępowania pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 lipca 2007 r., orzeczono o objęciu skazanego Bogdana M. leczeniem (rehabilitacją) w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych. Po rozpoznaniu zażalenia wniesionego przez skazanego i jego obrońcę od powyższego postanowienia, Sąd Apelacyjny w K., postanowieniem z dnia 21 listopada 2007 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, wskazując, że Sąd penitencjarny

miał obowiązek orzec o objęciu skazanego leczeniem w trybie art. 117 k.k.w.

Wniosek o wznowienie postępowania zakończony powołanym wyżej prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w K. wniósł skazany Bogdan M. Powołując się na „nowe dowody i zeznania” skarżący podniósł, że w wyniku przeprowadzonych podczas postępowania badań seksuologicznych nie stwierdzono u niego „dewiacji seksualnych”, nadto jednostka w R. nie jest tą jednostką, w której powinien odbywać karę. Biorąc wskazane wyżej okoliczności pod uwagę, skazany wniósł o „anulowanie art. 117 k.k.w.”.

W tym stanie sprawy Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania, w przedmiocie objęcia leczeniem w trybie art. 117 k.k.w. nie podlega rozpoznaniu w trybie przewidzianym w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Treść przepisów zawartych w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. wskazuje przecież wyraźnie na to, że dotyczą one ściśle jedynie postępowaniu rozstrzygającemu w kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego. Stanowisko to jest już ugruntowane w judykaturze Sądu Najwyższego (por. np. postanowienie z dnia 29 stycznia 2008 r., IV KO 118/07, Lex nr 346765; uzasadnienie postanowienia z dnia 7 maja 2007 r., V KZ 24/07, OSNKW 2007, z.6, poz. 53; postanowienie z dnia 12 czerwca 2003 r., IV KZ 16/03, OSNKW-R 2003, poz. 1290; uzasadnienie postanowienia z dnia 12 kwietnia 2001 r., III KO 53/99, OSNKW 2001, z.7-8, poz. 67; postanowienie z dnia 29 października 1997r., II KZ 130/97, OSNKW 1998, z.1-2, poz.10).

Nietrudno dostrzec, że objęcie skazanego leczeniem w trybie art. 117 k.k.w. ma oczywiste oraz negatywne konsekwencje dla sfery wolności osobistej (podobnie jak np. stosowanie tymczasowego aresztowania) i stanowi istotną dolegliwość, nie zmienia to jednak faktu, że rozstrzygnięcie to nie

jest orzeczeniem kończącym postępowanie karne w zakresie odnoszącym się do odpowiedzialności karnej skarżącego.

Z tych też względów, nie wdając się w ocenę merytorycznej zasadności podniesionych we wniosku kwestii, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.